

Tre Excited-stipendiater snart ferdige

Tre av stipendiatene ved Excited, Madeleine Lorås (NTNU), Gunhild Marie Lundberg (NTNU) og Justyna Szykiewicz (Nord) er i ferd med å fullføre avhandlingene sine. Vi benyttet anledningen til intervju dem mens vi fortsatt lett kunne samle dem på ett sted.

Foto: Kai Torgeir Dragland/NTNU

- Hvorfor begynte dere phd-studiet?

Madeleine: Å skrive master oppgave var det gøyeste jeg gjorde i hele studiet, også jeg hadde tenkt på forskning en stund. Da jeg jobbet som fulltids studentpolitiker møtte jeg flere gode rollemodeller, som for eksempel Kari Melby og Anne Borg (den gang prorektor for hhv. Forskning og Utdanning ved NTNU, red.anm.). Jeg var også i ledergruppa på IE-fakultetet samtidig som professor Letizia Jaccheri, så da fikk jeg på en måte se hva en akademiker jobbet med. Alle de tre var viktige inspirasjonskilder. Etter det bestemte jeg meg for å jobbe med å få gode nok karakterer til phd-studium. Så kom plutselig utlysningen av stipendiatstillinger for Excited, jeg tenkte: «hei, denne er skrevet for meg» - akkurat med den riktige kombinasjonen av IT og utdanning.

- Hvordan føles det å være i siste fase?

Madeleine: Jeg synes det er topp. Detaljarbeidet har vært spennende, men også noen ganger slitsomt og frustrerende. Nå som alt det er i boks, kan jeg kose meg med å se de store linjene. (De andre nikker samtykkende). Vi ble stipendiater blant annet fordi det var artig å skrive masteroppgave, nå jobber vi med å finne tilbake til den samme tilfredsstillelsen ved å skrive ferdig noe.

Lorås forteller også om interessant forskningssamarbeid med stipendiater fra Sverige og Tsjekkia, initiert av sommerskolen som Excited holdt for phd-studenter sommeren 2019.

Madeleine: Sommerskolen var et fint arrangement med både lokal og utenlandsk deltagelse. Over en lunsj fant jeg og en stipendiat fra Sverige ut av vi begge var svært interesserte i læringsassistenters rolle i å skape et godt læringsmiljø – som har fått lite oppmerksomhet i tidligere forskning. Vi hadde tidligere hatt problem med å få antatt artikler om det, men innså at vi begge hadde mye interessante data om dette. Vi kjente også noen i Tsjekkia som hadde som hadde forsket på læringsassistenter. Fra høsten 2020 jobbet vi i parallell i Norge, Sverige og Tsjekkia, med innsamling og koding av data, og digitale koordineringsmøter annenhver uke. Etter 6 måneders hard jobbing hadde vi et paper som vi fikk antatt på ITICSE (en prestisjetung konferanse innen IT-utdanning, red.anm.). Det var kanskje det gøyeste prosjektet i hele phd-studiet mitt. Samtidig som vi hadde felles tema – og var knyttet sammen av vår kjærlighet for læringsassistenter - utfylte vi hverandre ved at vi fra Norden hadde mye erfaring med kvalitativ forskning, mens tsjekkerne hadde en kvantitativ bakgrunn. Å ha noen å samarbeide tett med, om enn bare digitalt, følte også svært viktig særlig når alt var nedstengt på grunn av korona. Det er dette prosjektet som har vist meg hva det vil si å jobbe selvstendig som forsker og samtidig ha et internasjonalt samarbeid med andre forskere. Og alt startet altså med denne sommerskolen – det er viktig å bli kjent med andre med samme interesser, og som man typisk møter igjen senere på konferanser.

Justyna Szykiewicz nikker samtykkende, - Da fikk vi et støttende fellesskap som vi kunne snakke med. Konferanser kan ellers oppleves litt skumle for ferske phd-studenter, og dette gjorde oss mye tryggere.

Hun forsker på studenters faglige identitetsutvikling, særlig relatert til de erfaringene de får gjennom prosjektbasert undervisning.

- Hva tenker du på som dine viktigste funn om studenters identitetsutvikling?

Justyna: Utviklingen av faglig identitet kan anses å ha tre komponenter. For det første trenger studentene å forstå sine kompetanser og interesser, og se for seg hvilken fremtid studiene deres kan lede til. For det andre er det viktig for de fleste å føle seg som del av en gruppe. Prosjektarbeider ved IT-studier gjøres ofte i team, hvor studentene eksplisitt eller implisitt lærer mer enn bare det tekniske, slik som gruppedynamikk og samarbeid – og hvor de utfordres til å reflektere over hvordan de fungerte i gruppen. Den tredje komponenten er fagdisiplinen, som ofte setter grenser for hva som er typiske identiteter. Dette har jeg sett både hos IT-ingeniørstudenter og spillteknologi-studenter: De føler seg som medlemmer av en liten og eksklusiv gruppe, med spesialisert kunnskap – og selv om det er individuelle forskjeller mellom studentene, føler de seg som del av et felles miljø.

- Hva er viktige mål for deg med din forskning?

Justyna: Det er ikke bare å få antatt artikler og få levert en avhandling – og gjennom dette kunne gå videre i en karriere som forsker – men også å støtte studentene sin refleksjon gjennom spørsmålene jeg stiller dem. Forhåpentligvis kan mine funn om identitetsutvikling bli til praktisk nytte for faglærere og studieprogramledere, ved at de blir mer bevisst på hvordan prosjektarbeider påvirker studenters følelse av identitet og tilhørighet – og dermed gi bedre prosjektfag, bedre utdanninger, bedre læringsmiljø.

- Er det noe du opplevde som spesielt spennende i phd-prosjektet ditt?

Justyna: Jeg var 3 måneder på utveksling i Uppsala, hvor Ann Katrin Peters leder en svært sterk gruppe innen forskning på IT-utdanning. De hadde ukentlige seminarer med gjester fra hele verden. Som gjest og bare halvferdig phd-student følte jeg meg ganske nervøs i starten, men de var svært støttende og konstruktive, både når jeg stilte spørsmål til andre presentasjoner, og i spørsmålene de stilte om mitt eget arbeid. Jeg fikk mange nye impulser der, som har blitt viktige i det videre arbeidet med avhandlingen min.

De tre stipendiatene forteller at det å være del av et senter, med mange stipendiater som forsker på lignende tematikk, også har vært en berikelse.

Madeleine: Justyna sin forskning på identitetsutvikling og følelse av tilhørighet til fagdisiplinen har også koblinger til mitt prosjekt. Min forskning har fokus på førsteårsstudenter og hvordan de kan få en best mulig læringsopplevelse – hvor det nettopp er viktig at de tidlig får en følelse av fellesskap og tilhørighet, og at studiet leder til en fremtid som de kan identifisere seg med.

Gunhild: Det er lignende koblinger til mitt prosjekt, selv om det på en måte er i helt andre enden: Jeg har forsket på ansettbarhet, med intervjuer og spørreundersøkelser rettet mot arbeidsgivere, alumni og studenter som har kommet et godt stykke ut i studiet sitt. Også her finner man at følelsen av identitet og tilhørighet er viktig – studentene trenger å se en sammenheng mellom det faglige og hvem de ønsker å bli på det personlige plan. Ansettbarhet handler ikke bare om kunnskap og ferdigheter, og er ikke et slutt punkt man når som ferdig Bachelor eller Master, men en livslang utviklingsprosess.

[\(For et mer detaljert intervju med Gunhild, se egen nyhetssak om dette\)](#)

Gunhild, Justyna og Madeleine har også hatt et fint samarbeid med tre andre stipendiater på Excited: Abdullah Bahmani, Vojislav Vujosevic og Hege Anette Olstad. Alle stipendiatene har i fellesskap jobbet med et «white paper» om forskning innen IT-utdanning.

Justyna: Å være mange stipendiater sammen i et senter, er en fin ting – både for å utveksle ideer, og kunne motivere hverandre i perioder når noen står litt fast i forskningen.